

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/131/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2112206304
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:2112206304.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu Mgr. Dušana Čima a sudkyň JUDr. Kataríny Slováčkovej a JUDr. Zlatice Javorovej v právnej veci žalobkyne: Debtinvest Limited, 33 Porter Road, PMB 103, Road Town, Tortola, Britské Panenské ostrovy, zastúpenej splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária Gallo s. r. o., Martin, Jilemnického 30, proti žalovanému: A. N., nar. X. B. XXXX, bytom R., U. XX, o 2.304,88 eur s príslušenstvom, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Prešov, Námestie Legionárov 5, zastúpeného advokátom: JUDr. Ambróz Motyka, Stropkov, Nám. SNP 7, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 24. januára 2013 č. k. 8C/94/2012-104 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej a v časti trov konania žalobkyne a žalovaného **p o t v r d z u j e**.

V časti trov konania vedľajšieho účastníka napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **m e n í t a k**, že vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného náhradu trov prvostupňového konania nepriznáva.

Žalovanému ani vedľajšiemu účastníkovi na jeho strane nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa I. zamietol žalobu; II. žalovanému nepriznal náhradu trov konania a III. žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi k rukám jeho advokáta náhradu trov konania vo výške 237,38 jednotiek bližšie neurčenej meny „ako náhradu trov právneho zastúpenia“ do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 3 ods. 1 a 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“); § 3 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1 - 3, § 53 ods. 1 a 4, § 54 ods. 2 a § 524 O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení); § 2 písm. a/ a b/, § 3 ods. 1 a § 4 ods. 1 - 3 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona SNR č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), všetkých inak v rôznych časových zneniach; § 497 Obch. z. (Obchodného zákonníka č. 513/1991 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) a § 160 ods. 1 O. s. p. (? , tu inak Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení), ako aj bodmi 8.15, 9.1, 15.1 a 28.1 Všeobecných podmienok poskytovania úverov pre fyzické osoby (ďalej len „VPPÚ“) spoločnosti Citibank (Slovakia) a.s. (právnej predchodkyne žalobkyne), čl. 5, 6 ods. 1 a 7 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 (o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách) a odkazmi na judikatúru (rozhodovaciú prax) Súdneho dvora Európskej únie (spojená vec C-240/98 až C-244/98, známa i ako Océano Grupo Editorial), Ústavného súdu Českej republiky (I. ÚS 342/2009), Okresného súdu Prešov (vec sp. zn. 17C/56/2010) a Okresného súdu

Dunajská Streda i Krajského súdu v Trnave (vec vedená prvým z takýchto súdov pod sp. zn. 6C/69/2010 a tým druhým pod sp. zn. 11Co/199/2011). Vecne mal za to, že zmluva právnej predchodkyne žalobkyne a žalovaného o úvere z 30. októbra 2007 (ďalej len „zmluva“) bola zmluvou o spotrebiteľskom úvere a to typovou zmluvou, obsahujúcou dojednanie vykazujúce znaky nekalej obchodnej praktiky, spočívajúce vo výslovnom obmedzení práva klienta (spotrebiteľa vystupujúceho neskôr v procesnej pozícii žalovaného) previesť práva zo zmluvy bez predchádzajúceho písomného súhlasu banky (právnej predchodkyne žalobkyne) sprevádzanom rovnako výslovným ničím neobmedzovaným oprávnením banky postúpiť pohľadávku (bod 28.1 VPPÚ). I keď je postúpenie pohľadávky zákonným inštitútom a nemalo by mať za dôsledok zhoršenie postavenia dlžníka, nie vždy to tak je, pričom samotné postúpenie pohľadávky môže predstavovať nekalú obchodnú praktiku, ktorá predstavuje konanie zákonom zakázané (§ 7 ods. 2 z. o o. s.) a v danom prípade bolo prostriedkom k získaniu aktívnej legitímácie žalobkyne. Dôvodom zamietnutia žaloby tak bol nedostatok aktívnej legitímácie žalobkyne, keď postúpenie pohľadávky bolo v daných súvislostiach rozporné s dobrými mravmi a preto absolútne neplatným právnym úkonom. V časti trov konania bol potom rozsudok odôvodnený právne ust. § 142 ods. 1 a § 151 ods. 8 O. s. p. a paušálnymi odkazmi na ust. § 14 ods. 1 písm. a/ a b/, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (tzv. advokátska tarifa), vecne potom nedostatkom požiadavky na náhradu trov zo strany plne úspešného žalovaného a trovami vedľajšieho účastníka na právnej službe a súvisiacich náhradách jeho advokáta (za úkony a v sumách podľa vyčíslenia v odôvodnení).

Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie iba žalobkyňa a to s návrhom na zrušenie rozsudku a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Nestotožnila sa s názorom okresného súdu o nedostatku svojej aktívnej legitímácie, argumentujúc predovšetkým tým, že pohľadávku postúpiť bolo možné a na tomto nemenilo nič podmienenie takéhoto postupu na strane spotrebiteľa súhlasom veriteľa (keďže v prejednávanej veci jednak šlo o uplatňovanie práv veriteľa, ktorý v postúpení obmedzený nebol a popri tom obmedzenie spotrebiteľa by mohlo byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou, kde však dôsledkom neprijateľnosti je neplatnosť a teda taktiež nedostatok obmedzenia v práve pohľadávku postúpiť). Nesúhlasila ani s uložením jej povinnosti na náhradu trov konania, vzniknutých vedľajšiemu účastníkovi na právnom zastupovaní advokáta, majúc za to, že v tomto prípade sa súd prvého stupňa nezaoberal dôsledne otázkou účelnosti takýchto trov.

Žalovaný odvolací návrh nepodal.

Vedľajší účastník na strane žalovaného navrhol rozhodnutie vo veci samej potvrdiť s doplnením i ďalšieho rozhodnutia Krajského súdu v Trnave, zaujímajúceho stanovisko totožné s tým využitým už súdom prvého stupňa (poukaz na rozsudok tunajšieho súdu vo veci sp. zn. 11Co/81/2011). V časti trov konania (priznaných mu napadnutým rozsudkom) sa odvolal na pomerne rozsiahly výpočet i citáciu rozhodnutí krajských súdov v Prešove, Banskej Bystrici, Žiline a Trenčíne, z ktorých vyplýva oprávnenie nechať sa zastúpiť advokátom aj na strane tzv. spotrebiteľského združenia, pričom pri rozhodovaní vo veci samej súd vychádzal práve z právnej argumentácie vedľajšieho účastníka.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. b/ O. s. p. v medziach odvolania celú vec (teda správnosť rozhodnutia rozsudkom vo veci samej, ako aj v časti trov konania, keďže obe rozhodnutia o trovách konania mali povahu rozhodnutí závislých na rozhodnutí vo veci) a to podľa § 214 ods. 2 O. s. p. bez pojednávania (pretože tu síce šlo /aj/ o vec samu, na druhej strane však nie aj o ktorýkoľvek zo zákonom ustanovených prípadov potreby prejednávania takejto veci na pojednávaní odvolacieho súdu, nakoľko tu nevznikla potreba dopĺňania ani opakovania dokazovania, súd prvého stupňa vec prejednal na pojednávaní, nešlo tu o konanie vo veci porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a pojednávanie odvolacieho súdu si nevyžadoval ani žiaden dôležitý verejný záujem) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok vo veci samej a v časti trov konania žalobkyne a žalovaného treba považovať za vecne správny, keď v týchto častiach súd prvého stupňa zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre jeho rozhodnutie a vec tu tiež správne (akceptovateľným spôsobom) posúdil po právnej stránke.

Odvolací súd sa totiž najmä stotožňuje s tými závermi súdu prvého stupňa, podľa ktorých právny vzťah založený zmluvou medzi právnou predchodkyňou žalobkyne a žalovaným je spotrebiteľským vzťahom

a aj zmluvu treba považovať za spotrebiteľskú, keďže táto spadá do jedného z dvoch definičných vymedzení spotrebiteľskej zmluvy, ponúkaných právom platným v čase jej uzavretia. Popri definícii nachádzajúcej sa v ust. § 52 ods. 1 O. z. (v znení platnom a účinnom do 31. decembra 2007 vrátane, teda ešte pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 568/2007 Z. z.), vzbudzujúcej dojem, že zmluvy dojednávane podľa Obch. z. by spotrebiteľskými byť nemali, tu totiž bolo aj ust. § 3 ods. 3 zákona o ochrane spotrebiteľa (toto inak v znení platnom a účinnom práve v období druhého polroka 2007, kedy už neplatila úprava zo skoršieho zákona o ochrane spotrebiteľa č. 634/1992 Zb. a naopak ešte neplatila rozšírená definícia spotrebiteľskej zmluvy v O. z.), podľa ktorého spotrebiteľskými sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzatvárajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje; pričom aj na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, sa primerane použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Žalobkyňa (odvolateľka) nesúhlasí s tými názormi súdu prvého stupňa, že ustanovenie bodu VPPÚ na jednej strane obmedzuje oprávnenie spotrebiteľa nakladať s pohľadávkou, ktorá mu môže vzniknúť proti veriteľovi (najmä takúto pohľadávku postúpiť) a na druhej strane veriteľovi rovnaké, avšak ničím neobmedzené oprávnenie priznávajúce, spôsobuje hrubý nepomer medzi právami a povinnosťami zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a že i realizované postúpenie pohľadávky je tak v rozpore s dobrými mravmi a preto absolútne neplatným právnym úkonom. Odvolací súd sa však s takýmito námietkami už vysporiadal a to opakovane a prinajmenšom raz dokonca i vo veci za účasti žalobkyne totožnej s tou z prejednávanej veci.

Už z uznesenia Krajského súdu v Trnave z 22. júna 2012 č. k. 11Co/266/2011-66 vyplýva, že sa tam odvolací súd nestotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa v tom, že zmluvná podmienka zakotvená v úverových zmluvných podmienkach (nech aj inej spoločnosti, než právnej predchodkyne žalobkyne), podstatou ktorej je nedostatok oprávnenia klienta (dlžníka) bez písomného súhlasu spoločnosti (veriteľa) postúpiť akúkoľvek svoju pohľadávku voči spoločnosti na tretie osoby alebo takúto pohľadávku započítať na záväzky, ktoré má voči spoločnosti a popri tom výslovne konštatované oprávnenie spoločnosti pohľadávky zo zmluvy postúpiť tretím osobám, by mala byť neprijateľná a preto aj absolútne neplatná. Mal totiž (odvolací súd) za to, že podmienka oprávňujúca veriteľa pohľadávky zo zmluvy postúpiť tretím osobám vyjadruje len právo priznané už zákonom (v ust. § 524 ods. 1 O. z.) a nie je spôsobilá (bez ďalšieho) zakotviť značnú nerovnováhu medzi účastníkmi úverovej zmluvy v neprospech spotrebiteľa. Nerovnováhu v právach a povinnostiach v prípade postúpenia pohľadávok z úverovej zmluvy, mohla zakladať len podmienka predchádzajúceho súhlasu veriteľa na postúpenie pohľadávky spotrebiteľom (rozumej podmienka neexistujúca pri konaní v tzv. opačnom garde), takéto ustanovenie by bolo však právne relevantné len vtedy, ak by sa dlžník rozhodol postúpiť svoju pohľadávku voči veriteľovi. O taký prípad ale v skoršej vyššie spomínanej veci tunajšieho súdu a ani vo veci prejednávanej nešlo.

Dôvod neakceptovateľnosti postupu zvoleného právnu predchodkyňou žalobkyne však tkvel v niečom celkom inom.

Podľa čl. I § 7 ods. 1 z. o o. s. v znení platnom a účinnom do 30. apríla 2014, nekalé obchodné praktiky sú zakázané, podľa odseku 2 rovnakého paragrafu i článku sa obchodná praktika považuje za nekalú, ak a/ je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, alebo b/ podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov a nakoniec podľa odseku 4 vety prvej rovnakého paragrafu i článku zákona za nekalú obchodnú praktiku sa považuje najmä klamlivé konanie a klamlivé opomenutie konania podľa § 8 a agresívna obchodná praktika podľa § 9.

I keď je odvolací súd toho názoru, že sporné ustanovenie VPPÚ je nerovnovážne (keďže spotrebiteľovi, tu vystupujúcemu v procesnej pozícii žalovaného, výslovne zakazuje postúpenie pohľadávky bez súhlasu úverového veriteľa a naopak úverovému veriteľovi presne to isté rovnako výslovne dovoľuje), za neplatné tu možno považovať nanajvýš obmedzenie spotrebiteľa v postúpení (pre rozpor s celkom jednoznačnou a kategorickou zákonnou úpravou) a to pre zjavnú oddeliteľnosť podmienky od ostatnej

časti ustanovenia (tu pre prípad záujmu por. i ust. § 41 O. z.). Dôsledkom takéhoto nazerania na problém však môže byť iba spotrebiteľovi pomerne neužitočné konštatovanie o existencii ničím neobmedzovaného oprávnenia na postúpenie pohľadávky na oboch stranách diskutovaného vzťahu.

Navzdory práve uvedenému však odvolací súd má tiež za to, že konkrétna realizácia inak existujúceho oprávnenia, resp. zmluvného dojednania (výkon práva na postúpenie, teda nie samotné ustanovenie) v prejednávanej veci vykazuje znaky nekalej obchodnej praktiky a to z nasledovných dôvodov :

Postúpenie pohľadávky ako také zásadne nemôže mať za následok zhoršenie postavenia dlžníka, toto ale v praxi neplatí bezvýnimčne a aj postúpenie pohľadávky tak môže predstavovať stav zákonom zakázaný, napríklad nekalú obchodnú praktiku (čl. I § 7 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa). Prax zmluvných vzťahov bežne pripúšťa postúpenie pohľadávky a osobu postupníka (toho, kto má pohľadávku nadobudnúť) si vyberá postupca (ten, kto sa pohľadávky zbavuje) bez toho, aby toto konzultoval i s dlžníkom (čo je aj v súlade s ust. § 524 a po čom nasledujúcimi ustanoveniami O. z.), pričom nie je až také významné, čo sa postúpením pohľadávky sleduje. Neprehliadnuteľným a z pohľadu posudzovania konkrétneho výkonu práv ako výkonu súladného (alebo naopak nesúladného) s dobrými mravmi nesporne významným však môže byť i to, komu sa pohľadávka postupuje. Pri nazeraní na problém aj z tohto uhla pohľadu potom nemôže byť žiadnej pochybnosti o tom, že postúpenie pohľadávky subjektu sídliaemu na Britských Panenských Ostrovoch (v Karibiku), teda únik veriteľa z územia Slovenskej republiky nielen do iného štátu, ale aj mimo kontinent, znamená aj pre nadpriemerne práva znalý subjekt minimálne sťaženie možností spojených s uplatňovaním vlastných práv. Pri pohľadávkach nižšej hodnoty je tu aj nezanedbateľné nebezpečenstvo, že dlžníka takýto postup celkom odradí od uplatňovania práva (pokiaľ by sa tak malo diať v Atlantickom oceáne). O nič menej odradzujúca nie je potom ani predstava o exekučnom vymáhaní prípadných spotrebiteľovi prisúdených práv (už len vzhľadom na komplikácie spojené s doručovaním vo vzdialenom zahraničí).

Všetky tieto úvahy museli aj v prejednávanej veci znamenať, že odvolací súd nemal žiaden dôvod ustupovať od toho záveru vysloveného v inej skôr ním prejednávanej veci za účasti rovnakej žalobkyne (v tejto súv. por. rozsudok Krajského súdu v Trnave z 23. júla 2014 č. k. 10Co/118/2013-215), podľa ktorého výkon práva na postúpenie pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy na subjekt na Britských Panenských ostrovoch je výkonom práv, ktorý sa prieči dobrým mravom (§ 3 ods. 1 O. z.) a predstavuje tiež nekalú obchodnú praktiku. Ak dôsledkom práve opísaného postupu je uplatňovanie práva inou osobou než pôvodným zmluvným partnerom spotrebiteľa, je možné (a aj nutné) takémuto výkonu práva odmietnuť poskytnúť ochranu práve pre absolútnu neplatnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky takýmto spôsobom (podľa § 39 O. z.). Pretože na absolútnu neplatnosť právneho úkonu je potrebné prihliadnuť aj z tzv. úradnej povinnosti (ex offio), akceptovať bolo treba (napriek odchylnému názoru žalobkyne) záver súdu prvého stupňa o nedostatku (platnom nenadobudnutí) žalobkyňou vecnej (tu aktívnej) legitimácie, potrebnej na dovedenie sporu do úspešného konca.

Pokiaľ teda súd prvého stupňa žalobu v prejednávanej veci zamietol, rozhodol vecne správne a odvolací súd preto napadnutý rozsudok vo veci samej a tiež v časti trov konania žalobkyne a žalovaného (kde sa žalovaný vzdal procesného práva na náhradu jemu vzniknutých trov konania najneskôr nepodaním vlastného odvolania) podľa § 219 ods. 2 O. s. p. potvrdil.

Toto však podľa jeho názoru nebolo možným v prípade trov konania vedľajšieho účastníka, kde bolo namieste prisvedčiť odvolacej námietke žalobkyne, že tu nedošlo k dostatočnému rozboru problému účelnosti trov vznikajúcich v súvislosti s celkom konkrétnym spôsobom poskytovania právnej pomoci vo viacerých druhovo totožných veciach.

Podľa § 142 ods. 1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Práve odcitované ustanovenie obsahuje vyjadrenie jednej zo zásad vlastnej všetkým rozhodovacím procesom o trovách konania, ktorou je, že súd prizná len náhradu trov potrebných (rozumej nevyhnutných) na účelné bránenie práva, čiže len takých trov, ktoré možno považovať objektívne za vynaložené účelne.

Medzi trovy konania s nárokovateľnou náhradou potom zásadne patria i trovy reprezentované odmenou a súvisiacimi náhradami advokátov v súvislosti s poskytovaním nimi právnych služieb ich klientom (účastníkom súdnych konaní), keď tu nepochybne treba súhlasiť s argumentom vedľajšieho účastníka o neodňateľnom práve na súdnu a inú právnu ochranu a skoro tragikomicky, skôr však ako absolútna drzosť musí pôsobiť úporná snaha žalobkyne zbaviť sa povinnosti zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného náhradu trov na právnej službe advokáta so súbežným uplatňovaním požiadavky na náhradu za vlastné právne zastúpenie (pričom odvolací súd už v minulosti zmienil a stále trvá na tom, že pri takejto argumentácii mu uniká rozdiel medzi namietanou paušálnou obranou vedľajšieho účastníka a rovnako len paušálnym uplatňovaním práv zo strany žalobkyne).

Vedľajšiemu účastníkovi i jeho advokátovi však musia byť známe (a to z iných vecí za účasti takýchto osôb, najmä z veci prejednanej tunajším krajským súdom pod sp. zn. 10Co/197/2012) tiež ďalšie závery tunajšieho súdu a to, že otázka využitia práva na právnu pomoc advokáta a otázka účelnosti v takejto súvislosti vynakladaných trov sú otázkami, ktoré majú len čiastočný súvis a ktoré preto neslobodno zmiešavať (bez ďalšieho). V každom prípade namietanej účelnosti takýchto trov tak treba robenie záverov podriaďiť tomu, či by inak advokátom zastupovaný účastník bol v konkrétnej situácii schopný uplatňovania ním práv (resp. obrany voči uplatňovaniu práv niekým iným) aj bez pomoci advokáta, samozrejme za podmienky schopnosti hájenia práv spôsobom zásadne rovnocenným s tým, ako sa do problému „vložil“ advokát.

Takto by ale len veľmi ťažko šlo prehliadnuť, že advokát vedľajšieho účastníka tu (obdobne ako v prinajmenšom jednej z tunajšieho súdu známych vecí za účasti rovnakého vedľajšieho účastníka i advokáta) požadoval (okrem paušálnych náhrad a DPH) odmenu za 2 úkony právnej pomoci, z ktorých tým prvým bolo prevzatie a príprava zastúpenia (samostatne nehonorable, pretože ak by advokát okrem takéhoto úkonu už pre klienta nevykonával žiaden iný, vytratil by sa zmysel zastupovania) a druhým vyhotovenie písomného vyjadrenia k žalobe, z ktorého obsahu je zrejmé (pominúc konkrétne údaje, opísané zo žaloby, o ktorej doručenie advokát zastupujúci vedľajšieho účastníka požiadal) len paušálne uplatnenie námietky nedostatku aktívnej legitímácie žalobkyne založenej na ďalšej námietke neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok a to bez toho, aby v ktorejkoľvek druhovo totožnej veci za účasti tej istej žalobkyne vznikla potreba na takomto podaní (opäť vyjmúc údaje zistiteľné zo žaloby) čokoľvek meniť.

Ak potom odvolací súd má zo svojej skoršej rozhodovacej činnosti vedomosť o postupe vedľajšieho účastníka (presnejšie advokáta takéhoto účastníka zastupujúceho) spôsobom celkom totožným s tým v prejednávanej veci prinajmenšom v jednej skoršej veci (vo veci Okresného súdu Trnava sp. zn. 10C/77/2011, v odvolacom konaní prejednanej Krajským súdom v Trnave pod sp. zn. 10Co/118/2013), v ktorej už bola vedľajšiemu účastníkovi náhrada trov právneho zastúpenia advokáta priznaná (a to dokonca sumou 285,22 eur, čiže o bezmála 40 eur viac než v prejednávanej veci), nebol tu prakticky žiaden priestor pre iný záver než ten, že po získaní vedomosti účastníkom, ako účinne a to paušálne v konaní uplatňovať práva (alebo sa brániť) a získaní tiež náhrady trov konania, zodpovedajúcej odmene, ktorú musel takýto účastník zaplatiť advokátovi, aby pre neho paušálny vzor vytvoril, nemôže už byť ďalej účelným vynakladanie prostriedkov na odmeňovanie advokáta za to, aby aj v ďalších druhovo totožných veciach priam chrľil obsahovo identické podania (bez toho, aby tu bol zrejмый aj vklad venovaný argumentácii príznačnej práve pre konkrétnu vec, v ktorej sa zastupuje).

Pri riadení sa touto úvahou, ako i pri nerozhodnosti toho, v ktorom z konaní advokát použil neskôr paušálne uplatňovaný vzor po prvý raz (hoci pri záujme na absolútnej presnosti by sa zastupovanému účastníkovi malo dostať náhrady trov právneho zastúpenia iba v takomto konaní, čo by však pri porovnaní spisových značiek vecí 10C/77/2011 a 8C/94/2012 naplnené bolo), tak trovy vedľajšieho účastníka na právnej službe v tentoraz prejednávanej veci nešlo považovať za účelné a ak vedľajšiemu účastníkovi v tomto konaní žiadne iné trovy preukázateľne nevznikli, odvolací súd musel podľa ust. §

220 O. s. p. napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v časti trov konania vedľajšieho účastníka zmeniť spôsobom vyplývajúcim z druhej vety výroku tohto svojho rozsudku.

Pri takomto výsledku odvolacieho konania v ňom boli úspešnými žalovaný a vedľajší účastník na jeho strane (prvý celkom, lebo ostal uchránený pred povinnosťou zaplatiť žalobkyni ňou požadované sumy predstavované tzv. istinou, úrokmi z omeškania i náhradou trov konania; druhý potom len prevažne pre uchránenie podporovaného hlavného účastníka pred práve priblíženými povinnosťami v kombinácii s neúspechom vlastnej požiadavky na náhradu trov konania) a boli to tak oni, komu principiálne vzniklo aj právo na náhradu trov tohto konania (podľa § 224 ods. 1 a 2 a § 142 ods. 1 O. s. p., resp. i odseku 3 druhého z tu uvádzaných paragrafov). Žalovaný však nepodal návrh na priznanie mu náhrady trov odvolacieho konania (§ 151 ods. 1 O. s. p.) a túto ani (pre prípad vzniku trov, zo spisu sa však nepodávajúcích) v zákonom ustanovenej lehote (troch pracovných dní od vyhlásenia rozsudku) nevyčísľil, preto mu odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal a u vedľajšieho účastníka postupoval rovnako pre platnosť dôvodov vedúcich k nepriznaniu náhrady trov prvostupňového konania aj v odvolacom konaní (keďže aj v tomto štádiu konania mala obrana vedľajšieho účastníka, primárne zameraná na obhajobu vlastného práva na náhradu trov konania, len povahu paušálne uplatňovanej obrany bez akýchkoľvek nových prínosov).

K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.